

Saj vendar ne deluje s svojim telesom.

Vajenec: Dobro, da Vas ne sliši! Spominjam se, kako je kaznoval enega naših, ker je ta ves čas v svojem kotu ždel pri risanju.

Poslal ga je za ves dan na odre z zidarji, da jim je stregel ter jim podajal vedra in kamene, češ, da bo potem zvečer dve stvari bolje poznal kakor s svinčnico in s črteži: namreč, koliko more nesti in kako visoko seže mož.

In takisto, kakor božja milost vsako naše dobro delo pomnoži,

nas je navadil to, kar on imenuje »tempeljski šekel«, in nas učil o tem božjem hramu, da vsako, kolikor rabi svoje moči,

s svojim truplom tvori skrivno temeljno podstat;

pa tudi, kaj je palec in dlan in laket in razpetina naših rok in krog, ki z njimi ga storiš, in črevelj in korak;

in da vse to ni nikdar ena in ista reč.

Mar menite, da se oče Noe ni brigal za telesno mero, ko je barko snoval? je li brez pomena,

koliko korakov je od oltarja do vrat, in kako visoko sme segati oko in koliko duš gre v obe cerkveni stranski ladiji?

Poganski stavbenik je namreč delal vse od zunaj, mi pa kakor čebele vse od znotraj delamo,

in kakor duša dela za telo: nič ni negibno, vse živi,

vse je tvorno delo milosti.

Župan: Možiček dobro govori.

Delavec: Sračje jezike je snedel, od mojstrove modrosti se cedí.

Vajenec: Spoštljivo govorite o Petru Craonskem!

Župan: Prav ima, rheimski meščan je, in Mojster šestila mu pravijo.

Kakor so svoje čase mojstra Ludvika nazivali mojstra svinčnice.

Drug težak: Vrzi kalanic na ogenj, Petrač, že spet naletuje sneg.

(Sneži. — Popolnoma se je stemnilo. — Mara prispe vsa v črnem; pod plaščem skriva nekaj sveženj.)

Mara: So tukaj Dobravci?

Župan: To smo mi.

Mara: Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Župan: Na veke amen!

Mara: Je tu pri vas kolibica v Pustlici?

Župan: Kjer stanuje gobavka?

Mara: Da.

Župan: Ni popolnoma pri nas, ampak čisto blizu.

Nekdo drugi: Hočete videti gobavko?

Mara: Da.

Mož: Videti je pa ni mogoče: zmerom nosi pregrinjalo čez obraz, kakor je ukazano.

Nekdo drugi: Pameten ukaz! mene prav nič ne mika, da bi jo gledal.

Mara: Ali je že dolgo tu pri vas?

Možak: Že osem let, in kako radi bi se je odkrižali!

Mara: Je storila komu kaj hudega?

Možak: Nikomur nič, a vendar je zoprno, imeti v svoji bližini takovšen mrčes.

Župan: In pa soseska jo redí.

Možak: Saj res! že tri dni ji nismo nič prinesli hrane; dočista smo pozabili, odkar cestimo!

Ženska: Kaj pa bi radi od te ženščine? (Mara ne odgovori, stoji in strmi v ogenj.)

Ženska: Človek bi dejal, da držite dete v naročaju.

Druga: Premraz je, da bi se dečaji prenašali okrog, povrhu pa še noč.

Mara: Njega ne zebe. (Tišina. Iz temine pod drevjem se začuje glas lesenega klepetca.)

Starka: Stojte! ona gre! to je njena ropotača! Sveta Devica! škoda, preškoda, da ni že mrtva!

Ženska: Prišla je prosit živeža. Ne bojte se, da bi pozabila kdaj!

Mož: Kakšen križ, da moramo to zalego pitati!

Drug: Vrzite ji kaj. Da nam ne pride preblizu. Samo tega bi še bilo treba, da se oskrunimo.

Drug: Samo nikar mesa, Petrač! Nocoj je post, je božična noč! (Smejó se.)

Zadegaj ji ta krajec kruha, zmrzel je ko led, a zanjo bo že še.

Možak (opije): Hej, brezličnica! Hej, Micka! poslušaj me, razjedenka!

(Na snegu se vidi črna senca gobavkina. Mara jo opazuje.)

Na, ujemi!

(S krepkim zamahom ji zažene kos kruha. Gobavka se pripogne, ga pobere in se potem odstrani. Mara se odpravi za njo.)

Moški: Kam le neki gre?

Drug: Hej, žena! kam pa greste, kaj pa mislite? (Izgine!a.)

SL. 15. THOMAS GAINSBOROUGH: MISS LINLEY Z BRATOM.